

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

43. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

25. ŘÍJNA 2015

Z obsahu:

Rodinný duch je ústavou církve

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 7. října 2015
na náměstí Sv. Petra
v Římě

- strana 2 -

„Máš ho ještě, svůj růženec?“ (2 - dokončení)

P. Paul H. Schmidt

- strana 4 -

**Dal přednost věcem
božským před lidskými**
Svatý Wolfgang (kolem
924-994) - liturgická
památka 31. října

- strana 6 -

Suma o darech svatého Josefa (1)

Isidoro Isolani

- strana 7 -

Duchovní přijímání

P. Andreas Lauer FSSP

- strana 8 -

Gender - absurdní ideologie

Interview s Mathiasem
von Gersdorff

- strana 10 -

Co je člověk?

P. B. Deneke FSSP

- strana 12 -

**Papežové pomíjejí, loďka
církve se nepotopí**

- strana 13 -

Dal přednost věcem božským před lidskými

Svatý Wolfgang (kolem 924-994) - liturgická památka 31. října

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Před několika dny začala biskupská synoda na téma „Povolání a poslání rodiny v církvi a v současném světě“. Rodina, která kráčí Pánovou cestou, je zcela zásadní pro svědectví o Boží lásce, a proto si zasluhuje veškerou oddanost, které je církev schopna. Synoda je povolána k tomu, aby dnešku vyložila tuto starostlivost a péči církve. Doprovázejme celý průběh synody modlitbou a pozorností. V této době se budeme v katechezích zamýšlet nad některými aspekty vztahu mezi církví a rodinou – o kterém můžeme říci, že je nerozlučitelný! – s obzorem otevírajícím se do celého lidského společenství.

Pozorný pohled na každodenní život dnešních mužů a žen ihned ukazuje, že je všude zapotřebí silné injekce **rodinného ducha**. Styl našich vztahů – veřejných, hospodářských, právních, profesionálních a občanských – se totiž jeví jako velmi ra-

Rodinný duch je ústavou církve

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 7. října 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

cionální, formální a organizovaný, avšak zároveň velice vyschlý, vyprahlý, anonymní, někdy až nesnesitelný. Ačkoli tento styl formálně usiluje o zapojení, ve skutečnosti ponechává stále větší počet lidí v osamělosti a odepisuje je.

Právě proto rodina otevírá pro celou společnost mnohem lidštější perspektivy. Otevírá oči svých dětí, aby viděly život – a to nejenom pohledem, nýbrž také všemi dalšími smysly. Rodina ztělesňuje vizi mezilidských vztahů, které se zakládají na svobodné smlouvě lásky. Rodina vytváří potřebu svazků, založených na věrnosti, upřímnosti, důvěře, spolupráci a úctě. Povzbuzuje k plánování obyvatelného světa

a k víře ve vztahy spočívající na důvěře, a to i za obtížných okolností. Rodina učí dodržování daného slova, úctě k jednotlivcům, sdílení osobních i cizích omezení. Všichni jsme si vědomi, jak je nenahraditelná pozornost rodiny vůči jejím nejmenším a nejzranitelnějším členům, ale také vůči těm, kteří nesou největší zranění a svým chováním si v životě přivodili nejtěžší pohromy. Jestliže někdo ve společnosti uplatňuje takové postoje, je to díky jejich osvojení v rodinném duchu. Jistě nejsou dané soutěživosti a touhou po sebeuplatnění.

Dokončení na str. 9

Na prvním místě je Bůh! Tato svatá pravda naší katolické víry je tak samozřejmá, že si ji možná už ani neuvědomujeme, nepřipomínáme. Je to v pořádku, pokud je hluboce zakotvena v našem srdci a je žita v každém okamžiku našeho života... Avšak jedno je dnes jisté: svět kolem nás potřebuje o této pravdě slyšet, a to v celém jejím důsledku. To mj. znamená: Přirozené – a tedy normální – je vše, co ustanovil na počátku lidských dějin Trojjediný Bůh. Žel, i mezi katolíky najdeme mnoho těch, kdo tuto jasnou rozlišovací schopnost ztratili, ať už z jakýchkoliv důvodů. Přitom není zatěžko mít vždy a ve všem před očima Boha a jeho svaté, neměnné pravdy. Aspoň ne tomu, kdo Boha miluje – Dr. Carl Sonnenschein je toho příkladem. (str. 4–5) A není nám nikdo v tom lepší lidskou pomocnicí než Panna Maria, která sama ve svém životě žila v trvalé Boží přítomnosti a odevzdanosti do jeho vůle.

Chceme-li hledat mezi světci, nacházíme na konci týdne sv. Wolfganga, jehož oddanost Bohu a jeho spasitelské Prozřetelnosti neznala hranic. (str. 6) Také český národ může děkovat za to, že byl dobrým nástrojem v Božích rukou. Ale hlavně – jde o svědectví katolické víry! Víry, kte-

Editorial

rá před smrtí vyzná: „Hřích je hanbou.“ Zde je třeba se zastavit a uvědomit si, že vše, co je proti Bohu, je špatné a v duchovní rovině je hříchem...

Tak je to i s genderovou ideologií. (str. 10–12) K tomuto tématu se opět vrátíme, je stále aktuální, i když nyní možná přehlušeno jinými tématy. Ďábel však nespí a řádí na všech možných (a pro člověka mnohdy snad i nemyslitelných) frontách. Proto i katolíci křesťané nesmějí usnout a musí se snažit postihnout svým duchovním bojem, vyjádřeným i činy, pokud možno všechna bojiště, zvláště ta, která otřásají samotnými základy existence člověka. A tam, kde je napadán člověk ve své neměnné přirozenosti, je napadán i jeho Stvořitel – Bůh. Vždyť člověk není jen jakousi živou bytostí, obdařenou duší, ale je bytostí duchovní. (str. 12–13) Tudíž je obdařen schopností vstoupit skrze víru do vztahu s Bohem ve třech Osobách – a jako takový poznává i svoji Bohem danou přirozenost, vyjádřenou v přirozenosti muže a ženy. Na boj za ochranu lidského života, který je v naší zemi velmi intenzivní, by měl navázat i boj za nezfalšovaný, nepopřený

Boží obraz – člověka. S pomocí Boží a Panny Marie nenechajme toto bojiště ďáblu bez boje! Nakonec – je to i v zájmu institutu rodiny, které je v posledních týdnech v katolické církvi věnován velký prostor...

Je-li tedy člověk duchovní bytostí, musí svůj duchovní rozměr „uspokojit“, vyplnit. Nestane-li se tak, ztrácí takový člověk svoji přirozenou identitu, vzdaluje se od Boha, jehož má být obrazem. Ono „duchovní“ se naplňuje, jak už bylo řečeno, v úzkém vztahu každodenního života s Trojjediným Bohem. A tento vztah je živěn modlitbou, duchovními úkony bohopocty, slavením mše svaté... To vše má v nás vzbuzovat vždy ještě větší touhu po odevzdání se Bohu, po přijetí živého Ježíše ve svaté Hostii. A když není možné z vážných důvodů přijmout Ježíše ve Svátosti, naučme se aspoň duchovnímu přijímání, které je milosrdnou Boží nabídkou pro dobro naší duše. (str. 8–9) Ovšem nezapomeňme, že ono nenahrazuje hodné přijetí Těla Kristova ve svatém přijímání...

I takto povzbuzení a posílení ve víře vyjdeme na bojiště tohoto světa a prosme v různých potřebách svého Pána: „Mistře, ať...“ A pak snad skrze naši víru bude Ježíš moci říci: „Jdi, tvá víra zachraňuje svět!“

Daniel Dehner

Využij dnes příležitosti seznámit se s Bartimaieem. Tohoto slepého žebráka u jerišké brány si totiž Bůh vyhlédl, aby se stal příkladem vytrvalosti v naději. Čeká tu na svou příležitost, která pro něho nastává právě teď, když se blíží k městu Ježíš se svým doprovodem. Všichni si tu na něho zvykli, jako by už patřil k této bráně a měl s ní zůstat spojen až do své smrti.

Ale tento slepec vidí ve skutečnosti dále než jeho současníci. Nesmířil se se svým osudem a žije pevnou nadějí, že i k němu se jednou skloní Ježíšovo milosrdenství. Nemá zatím zrak, aby spatřil Spásu Izraele, ale zůstal mu silný hlas, kterého využije k tomu, aby k sobě přivolal svého Dobrodince. Jak bláhoví a sobečtí jsou všichni ti, kterým vadí jeho volání a nejraději by ho umlčeli! Kdy jindy by měl volat za Ježíšem, ne-li tehdy, když ho potřebuje a když cítí jeho blízkost? Jako by dobře věděl, že je to naposled, co tedy Mesiáš prochází: *Synu Davidův, smiluj se nade mnou!* Nic neslyší Pán tak rád jako prosbu o smilování. Osvoj si jeho volání i jeho víru, volej tak vytrvale a z plna srdce, a můžeš se spolehnout, že i pro tebe Pán pošle: *Zavolejte ho!*

Zástup, který před chvílí slepého tak neprozřetelně umlčoval, se musí nyní zastydět za svou necitelnost k postavení tohoto ubožáka. Nevyhledává snad Mesiáš právě tyto potřebné? Teprve nyní říkají žebrákovi, co měli říkat od začátku: *Vzchop se a vstaň!* Slepý svou vytrvalostí i bez jejich přispění dosáhl splnění své tužby a nyní se mu dostává Ježíšova pozvání: *Volá tě!* Která slova mohou více potěšit než právě tato? Kéž bys nikdy nepřeslechl Pánovo pozvání, které je vždy příslibem jeho nejhojnějších darů!

K tvému povzbuzení ho Pán vyzývá, aby znovu vyslovil svou horoucí prosbu: *Pane, ať vidím!* Kdo takto prosí o to, co nejvíce potřebuje, nezůstane nevyslyšen. Bartimaios už nebude vysedávat u brány a prosit kolemjdoucí o almužnu. Dostalo se mu toho největšího daru: *Prohlédl a jde za Pánem.*

Není to přesně ta milost, kterou tolik potřebuješ ty i svět kolem tebe? Nepotřebujete prohlédnout a jít za Ježíšem? Je třeba silným hlasem a s velkou vytrvalostí volat: *Synu Davidův, smiluj se nade mnou! Ať vidím!* Neber ohled na to, že ani

Výkřik víry

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Pane, ať vidím!

dnes není málo těch, kteří okřikují prosíci, jako by jejich naléhavého volání nebylo zapotřebí. Bohužel, této prosbě se nejvíce brání právě ti, kteří sami nejvíce potřebují uzdravení. Jsou tak slepi, že nevidí svou vlastní zaslepenost. Zdomácněli ve vyhnanství, zvykli si na své rozptýlení mezi pohany, zapomněli, že nepatří k nim, ale *ke zbytku Izraele*. V chladné *severní zemi* sobectví a chtivosti vychladla jejich srdce a pohasla jejich láska k Bohu. Mezi *hrnci masa*⁽¹⁾ na něho zapominají, přestali pocíťovat touhu a potřebu, aby byli *shromážděni od končin země* a zachráněni z tohoto světa. Protože nepláčou pro své vyhnanství, nejsou schopni těšit se na návrat do své pravé vlasti.

Zkoumej sám sebe, zda také tebe neukolébala klamná spokojenost do zimního spánku v *severní zemi*. I když se ti zdá, že nejsi v zajetí slepoty, nepřestávej volat k Mesiáši, pros jej s velkým voláním za sebe i za druhé a projevuj tak svou pevnou víru, že není jiného, kdo by nás mohl uzdravit, než *Syn Davidův*.

Jako nejnebezpečnější dílo slepoty se rozšířilo přesvědčení, že člověk může sám sobě zajistit uzdravení, že jsou i jiní zachránci, prostředky a cesty uzdravení, že náš Pán je snad jen jedním z mnoha, u kterých je možno hledat pomoc. Vy bláhoví, *máme jen jednoho, a to vynikajícího Velekněze: je to Boží Syn*⁽²⁾. *Nikdo si tuto důstojnost nemůže vzít sám*. Nikdo nemůže sám sebe nazvat prostředníkem, i kdyby se na tom všichni lidé shodli. Musí být povolán *od Boha*. Vždyť ani Ježíš Kristus si svou kněžskou důstojnost neudělil sám, ani ji nemá z vůle lidu, ale byl k ní povolán svým Otcem, z jeho nejsvětější vůle je *knězem navěky podle Melchizedechova řádu*. Nepatří se, aby si lid sám určoval, kdo má být jeho zástupcem u Boha, protože před Bohem může lid zastupovat jen ten, koho chce Bůh přijmout a koho si k tomu sám povolal. *Kdo by se mohl sám odvážit ke mně přistupovat?*⁽³⁾ Kdo z těch falešných proroků a samozvanců

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,7-9

Tak praví Hospodin: „Oslavujte Jakuba, jásejte nad prvním z národů, ať je slyšet váš jásot: Zachránil Hospodin svůj národ, zbytky Izraele!

Hle, přivedu je nazpět ze severní země, shromáždím je od končin země; slepi a kulhaví budou mezi nimi, spolu se ženami v naději a nedělkami; veliký zástup bude těch, kteří se sem vrátí.

Přicházejí s pláčem, ale útěchou je doprovázím; přivedu je k vodním proudům přímou cestou, na niž neklopýtnou. Stal jsem se totiž Izraeli otcem, Efraim je mým prvorozcem.“

2. čtení – Žid 5,1-6

Každý velekněz je brán z lidu a bývá ustanoven pro lid v jeho záležitostech u Boha, aby podával dary a oběti za hříchy. Protože sám je stejně podroben slabosti, je schopen cítit s chybujícími a bloudícími. A proto musí podávat oběti za hřích sám za sebe jako za ostatní lidi. Nikdo si však nemůže tu důstojnost vzít sám, nýbrž musí být povolán od Boha jako Áron.

Tak si ani Kristus nepřisvojil slávu velekněžství sám, ale dal mu ji ten, který mu řekl: „Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil,“ jak říká i na jiném místě: „Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova.“

Dokončení na str. 6

ti může říct: *Miloval jsem tě odvěkou láskou, proto jsem ti tak trpělivě prokazoval milosrdenství?*⁽⁴⁾ Kdo z nich se stal tvým Otcem a vydal za tebe svého jednorozného Syna?

Blahopřej Bartimaiovi k jeho uzdravení a využij jeho zkušenosti. I když se ti zdá, že vidíš dobře, nespolehej na svůj soud a připuť, že i tvůj zrak potřebuje uzdravení. *Pane, ať vidím!* Ať prohlédnu správně a jdu za tebou tvou cestou. *Ať vidíme, jak velkou věc s námi udělal Pán, a naplní nás radost.*⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Ex 16,3; ⁽²⁾ Žid 4,14; ⁽³⁾ Jer 30,21;

⁽⁴⁾ Jer 31,3; ⁽⁵⁾ srov. Ž 126,3

„Máš ho ještě, svůj růženec?“ (2 - dokončení)

Dr. Carl Sonnenschein (1876-1929), katolický kněz, byl známý svým vystupováním mezi dělníky. Jeho pohřbu se zúčastnilo mnoho tisíc lidí. Jeho dlouholetý sekretář Wilhelm Deling se výstižně vyjádřil, když řekl: „Sonnenschein žil jako žebřák a zemřel jako král.“

Pravděpodobně mířil Carl Sonnenschein v sobotu večer ke kostelu sv. Ludvíka (ve čtvrti Willmersdorf). Tam přednášel své „výklady k nedělnímu evangeliu“ nebo dával pokyny pro vandr o následující neděli. Farní sál naplnilo několik stovek účastníků. Akademikové tam seděli spolu s dělníky, zde se také uzavíraly mnohé důležité známosti a životní přátelství.

Sonnenscheinova oblast působení sahala daleko za hranice Berlína. Stále znovu ho zvali na přednášky, debaty a kázání, všude ho chtěli slyšet. Snad nebylo žádné většího města v Německu, kde by nepozvedl svůj hlas ke cti Boží a ke spáse lidí.

Oficiálně byl duchovním pro všechny Italy v Berlíně. On, který mluvil plynule italsky, se staral o asi 2000 cizinců, kteří přišli ze všech oblastí této jižní země. Přípravy na první zpověď a na první sváté přijímání prováděl doktor sám. Na západě a severu Berlína sloužil pravidelně italské bohoslužby. Také zřizoval pro Italy sociální zařízení.

Sonnenschein byl „knězem podle Srdce Ježíšova“, řekla jeho úzká spolupracovnice a životopiskyně Maria Groteová (poprvé se setkali v železničním kupé nočního vlaku). Stejně tak byl knězem podle srdce Matky Boží. „Podivuhodná katolická církev, která jsi připevnila na milníky našeho života tvář Bolestné Matky!“ zvolal občas. „Vynes také moji bolest k výšinám Golgoty a k výšině velikonočního dne!“

Na Pietu často obracel pozornost lidí zkoušených utrpením. „Ona není Matkou pozemských záležitostí. Její duše je svázána s věčností. Její oči hledí přes lidský osud daleko dopředu... Vy ale, vy matky, které jste nějak ztratily své syny, vložte je do rukou Božích a ne do pesimismu této země!“

Ve svých pastýřských listech vyzývá k účasti na mariánské pobožnosti (např. 3. 5. 1925): „V kostelech světového města Berlína se konají májové pobožnosti!... Kdyby katolická církev nekonala nic, než pěstovala mariánskou úctu, už to by bylo

krásné. Královsky jedinečné! Nikde nezažijete tak silně úder křídel Ducha jako v dechu světového města, v němž žijeme. Cožpak to není pro vás ohromující, kteří jste ještě nepoznali čistotu, ještě ji neznáte v symbolu Neposkvrněného početí, neholdujete jí, nepozdravujete ji, nejste v ní zakotveni? Katolíci! Pomyslete na svoji Matku! Vzdávejte čest Nejčistší Panně! Zasloužíte si svůj život. Jestliže jste svůj život zmeškali, pak jí věnujte zář, řijte! Proste o čistotu. Proste o blaženou hodinu smrti pro sebe! Svatá Maria, Matko Boží, pros za nás nyní i v hodinu smrti naší. Amen!“

Smrt přišla pro „nevysvěceného biskupa Berlína“ dříve, než by se čekalo. Dožil se jenom 53 let, z toho deset let patřilo hlavnímu městu Německa, Berlínu. Tento neúnavně činný člověk nechtěl vnímat svůj blížící se konec. Uprchl, vzdálil se svévolně z nemocnice sv. Hedviky, chtěl zpátky do své kanceláře, kde na něho čekala kartotéka se 100 000 jmény. Nadarmo! Byl velmi brzo unavený.

Proud návštěvníků k jeho lůžku nebral konce a těžce nemocnému to ještě přitěžovalo. Také papežský nuncius Eugenio Pacelli (pozdější papež Pius XII.), který si ho velmi vážil, ho navštívil a mluvil s ním půl hodiny. Ještě častěji se u něho objevo-

*Katolický kostel sv. Ludvíka,
Berlín-Willmersdorf*

val sekretář nuncia, P. Leibar SJ. „Pokaždé ho nacházel bez ustání v modlitbě,“ dosvědčuje P. Leibar.

Ráno 20. února 1929 už umíral. Levou rukou objímal nabízený kříž. Položili před něho na bílou pokrývku relikvii sv. Terezie (dárek spisovatelky Elisabeth Schmidt-Pauli). V 11.30 hodin skonal. Ten člověk věčně bez odpočinku vešel do věčného klidu Božího.

Sestra Filomena a ostatní hledali růženec zemřelého, ale nenašli jej. Proto dostal do hrobu jiný růženec. Když sestra Filomena pak postel přestýlala, objevil se hledaný růženec. Byl skrytý pod poduškou. Pozorně jej vyzvedla.

Uplynulo 10 let. Tehdy Maria Groteová ukončila psaní jeho životopisu. Mluvil také se sestrou Filomenou a dověděla se o existenci růžence. Pocházel z Lurd. Sestra Filomena darovala tuto cennou relikvii Marii Groteové. Vyprávěla potom s dojetím řádovým sestrám, jak jí jednou Carl Sonnenschein dal jako vánoční dárek knihu *Svatý růženec* (od Romana Guardiniho).

Asi 10 000 lidí doprovodilo „apoštola Berlína“, další tisíce stály po obou stranách silnice, když procházel smuteční průvod od Sonnenscheinovy kanceláře na hřbitov sv. Hedviky. Stovku korouhví a praporek nesli před vozem s rakví zemřelého. V pohřební řeči se studijní rada Dr. Menzel vyjádřil: „Od tohoto hrobu budou vycházet dějiny. Protože on žil lidský život ve světle víry v Boha v nejčistší vůli... Odtud vychází do tohoto města vzdáleného od Boha zvolání: Jakou sílu dává Bůh těm, kdo ho milují!“

* * *

Zde je několik myšlenek současníků Dr. Carla Sonnenscheina: „Člověk se mohl někde potkat s Dr. Sonnenscheinem v docela obyčejné záležitosti a rozhovor sám o sobě přešel na poslední a nejsvětější věci... Dr. Sonnenschein se nikdy nebál nekompromisně zastávat své katolictví... Nějak byl stále sjednocen s Bohem.“ (Friedrich Muckermann SJ) ▶

► „Jeho život nebyl boj, ale láska.“
(Wilhelm Sollmann)

„Sonnenschein byl tak přísně věřící jako nějaký farář v odlehle vesnici Horního Slezska nebo bavorských hor. Ve velkých otázkách neznal žádné ústupky nebo kompromisy. Nikdo neuměl například tak stroze hájit manželskou poslušnost, jak to stále dělal on. Byl až do konce přesvědčen o samospasitelném poslání církve... Proto byl moderním člověkem.“ (Felix Hirsch)

„Dr. Sonnenschein je mrtev... Žádné jméno se nestalo do té míry ideálem uskutečnění katolické víry v naší době... Pak přišel do Berlína, do města, které se nám a našemu národu (německému - pozn. překl.) stávalo místem velkých rozhodnutí... Jeho modernost nespočívala nikdy v přizpůsobování se duchu doby, nýbrž v postavení se čelem k ní... Jeho katolická lidová univerzita udržovala živé vědomí, že naše víra se může prosazovat také ještě dnes ve všech oblastech života, konečně on sám to dosvědčil.“ (Heinrich Bachman)

„Jak byl proniknut přesvědčením o vítěznosti své víry, jak věřil v lidskou dobrotu jinak smýšlejících, jak stále objevoval v lidech vůli k dobru! Stavěl nade všechnu organizaci sesterství a bratrství, celistvost katolického člověka.“ (Heinz Menzel)

„Dr. Sonnenschein poznal dobu. Jak řekl před 20 lety a jak věci předpověděl, tak se staly. Mnohé věci se nemusely stát, kdybychom měli více mužů s jasným pohledem a iniciativu, jakou měl zemřelý... Sonnenschein vedl své přívržence, aby se učili vidět.“ (Dr. Joseph Treffert)

* * *

Aby podnítil zdravou mariánskou úctu, vydal Carl Sonnenschein v roce 1928, rok před svou smrtí, knihu s titulem *Madonnen* (Madony). Je v ní popsáno 104 Mariiných obrazů. Dr. Sonnenschein v předmluvě napsal:

„Jaké planetárium zářivých obrazů! Vždy znovu ta stejná! Panna! Matka! Královna! Shlíží dolů ze svého byzantského trůnu! Vzhlíží za jáсотu oblaků! Ona sní, Dítě na klíně, obklopena růžemi! Jak mám tyto Madony rád! Jak stojím před každou nadšený!..“

Za plností těchto obrazů stojí dogma plné pedagogiky. Nikdy, ani v antice nebyla žena tak slavně povýšena jako v ob-

Poselství Královny míru svěřené Mirjaně

„Drahé děti, jsem tu mezi vámi, abych vám dodala odvalu, naplnila vás svojí láskou a znovu vás vyzvala, abyste byly svědky lásky mého Syna. Mnohé moje děti nemají naději, nemají mír, nemají lásku. Ony hledají mého Syna, ale nevědí, kde a jak ho najít. Můj Syn k nim vztahuje ruce a vy jim pomozte, aby se dostaly do jeho objetí. Děti moje, proto se musíte modlit o lásku. Musíte se mnoho, mnoho modlit, abyste měly co nejvíce lásky, protože láska vítězí nad smrtí a působí, že život trvá. Apoštolové mojí lásky, moje děti, pravdivým a prostým srdcem se sjednocujte v modlitbě, i kdybyste byly od sebe jakkoli daleko. V duchovním růstu dodávejte odvalu jedni druhým, jako já dodávám odvalu vám. Bdím nad vámi a jsem s vámi, kdykoli na mne pomyslíte. Modlete se i za svoje pastýře, za ty, kteří se všeho zřekli kvůli mému Synu a kvůli vám. Milujte je a modlete se za ně. Nebeský Otec slyší vaše modlitby. Děkuji vám.“

Medžugorje 2. října 2015

razu Matky Boží. Ona rodí světu Slovo. Na tomto činu má věčný podíl. Nikdy nestála pozemská dívka tolik v zorném poli světových dějin. Tak stojí teď všechno mužské, všechno sebevědomé na této zemi v rytířské účtě před vznešenou ženou. V ní je každá žena královnou. Nade všechnu sexualitu je Neposkvrněná!“

Ano, opravdová a zdravá úcta k Marii, to byla srdeční záležitost Carla Sonnenscheina. Stavěl se také proti sentimentálnímu vánočnímu povyku, který už tenkrát byl obvyklý. „Vánoce jsou náboženský svátek. Když zhasneme betlémskou hvězdu, když přehlušíme zpěv andělů gramofonovými deskami, když panenskou Boží Matku a zamyšleného svatého Josefa zahálíme do sentimentální pohádky, co pak ještě zůstane? Vraťme se k pramenům! Dopřejme si tichou hodinku! Poklekni před jesle, kde hoří svíce, mezi pastýře a ovce. Nechej svět za sebou zmizet. Všechno ostatní přece nemá smysl!“

Pamětní deska na Delbrückstraße 35,
Berlín-Grünwald s nápisem:
Kostel Karla Boromejského
vystaven na památku berlínského
apoštola velkoměsta Dr. Carla
Sonnenscheina 1876-1929

Co podnítilo takového citlivého a zbožného kněze, který se svými dvěma doktory byl tak vzdělaný a učený, aby se vydal cele do služby bližním? Zcela jednoduše: Smýšlel totožně jako apoštol Pavel: „Láska Kristova na nás naléhá!“

On věděl velmi dobře, že nesčetnému počtu lidí je uzavřen pohled a cesta ke Spasiteli a Madoně vlastní nebo cizí vinou. Na to se nemohl Carl Sonnenschein dívat nečinně. Dne 31. srpna 1924 uveřejnil v *Germanii* výzvu „Volání hodiny“, v níž se říká:

„Ne všichni se stávají pohany proto, že by nechtěli být křesťany. Mnohé utlačuje bída života. Chtěli by být křesťany. Ale ti, kteří by jim to měli ukazovat, jsou jenom chladnými ukazateli a dřevěnými prkny se zarážkou. Existují lékařské recepty, na něž nejsou peníze! Existují kuchařské knihy ve výkladní skříní: »Berte si!« Ale odkud se má vzít? Tito lidé chtějí mít děti. Tito lidé souhlasí v nitru s křesťanským manželstvím a mají ušlechtilý pocit, jak krásná je něžnost kultury, která se vznáší nad obrazem nějaké gotické Madony. Ale tato Madona stojí v muzeu a nepřijde k nim. Zotročení denní prací rozbije každý Madonin sen. Šedá poušť jejich nájemních kasáren zardousí každou modrou květinku, která by se opovážila vyrůst u jejich oken nebo v jejich duších. Je to přesně takové, jaké malovala Käte Kollwitzová domy a dvory. Stydím se na tomto severu a severovýchodě Berlína kázat desatero přikázání, když nepomohu v neúnavné odevzdanosti, aby se mohla splnit.“

Z Maria heute 6/2015 přeložil -mp-

Dal přednost věcem božským před lidskými

Svatý Wolfgang (kolem 924-994) - liturgická památka 31. října

Svatý Wolfgang se narodil kolem roku 924 na hradě Achalmu u Routlingenu ve Švábsku. Byl vzděláván ve škole reichenauského kláštera; studoval tam s ním Jindřich, pozdější arcibiskup trevírský. Právě Jindřich povolal Wolfganga do Trevíru, aby uspořádal život trevírských kanovníků podle pravidel zavedených sv. Chrodegangem. Přítel Jindřich však brzy zemřel a Wolfgang zatoužil vstoupit do kláštera. Přes všechny námitky rodičů setrval ve svém úmyslu a vstoupil roku 966 do einsiedelského kláštera. Tam docházel i augsburský biskup Oldřich, který, když poznal Wolfganga, uzavřel s ním upřímné přátelství a vysvětil ho na kněze. Wolfgang se odebral do Uher, aby jako misionář šířil křesťanství, ale mnoho nepořídil. Vrátil se a byl brzo poté roku 972 ustanoven biskupem v Řezně.

Řezenské biskupství bylo spojeno s klášterem svatého Jimrama. Biskupové dostávali klášterní důchody, zatímco mniši museli hledět na to, aby si opatřili, co potřebovali k životu. Tím trpěla řeholní kázeň. Přes nevoli svých rádců se biskup Wolfgang rozhodl, že se vzdá opatství a klášterních důchodů. Nakonec uznali i jeho rádcové: „Tys, jak se sluší, dal přednost věcem božským před lidskými. Ukázal jsi, jak krátkozraké jest naše světské smýšlení a jak vysoká jest tvoje moudrost!“

Jednou se vloudil do biskupovy světnice zloděj a ustríhl veliký kus záclony.

Sv. Wolfgang

Když však chtěl utéci, byl sluhou zpozorován a polapen. Zavedli zloděje k biskupovi a žádali, aby byl přísně potrestán. Wolfgang se zloděje tázal, proč tak činil? Zloděj odpověděl, že z nouze, protože prý nemá, čím by se oděl. Světec mu daroval oblek a řekl: „Kdyby neměl nouzi, jistě by nekradl.“

Horlivost biskupa Wolfganga byla velická. Pilně konal cesty po svém biskupství; vizitoval faráře na venkově, zkoumal, jak učí, jak křtí, v jakém stavu jsou posvátné nádoby a církevní roucha; napomínal

kněze ke zdrženlivosti, kázal Boží slovo jadrně a výmluvně a povzbuzoval věřící ke ctnostnému životu.

O tom, že Wolfgang byl nápomocen při zřízení pražského biskupství, vypravuje první würzburgský životopisec mnich Othlo: „Zvláště pak potřebovaly Čechy sídla biskupského, neboť lid jen nerad odložil své modly. Císař Ota žádal Wolfganga o zřízení biskupského sídla v Čechách; kapitula dómská však se tomu protivila. Tu řekl Wolfgang tato památná slova: »Vidíme, že v zemi České je uschována drahocenná perla; a nezískáme ji, leč vzdáme-li se pokladů svých. Slyšte tedy, co pravím: Milerád obětuji sebe i vše, co mám, aby tam církev Boží byla utvrzena.«“

Wolfganga jistě v Čechách znali. Pověst vypravuje, že Wolfgang přišel až k Chudenicím (2 hodiny od Klatov; podnes se ukazuje kámen, na němž prý stál, ale historické prameny o tom mlčí). Prý byl také v Kladrubech, kde byl zřízen klášter již roku 1108. Beneš Metod Kulda napsal: „Řezno, co svět světem zůstane, honosit se bude biskupem Wolfgangem, tak také každý Čech vždy uctivě a vděčně jmenovat bude Wolfganga dobrodincem národa svého.“

Na vizitační cestě v Puppingu Wolfgang těžce onemocněl. Dal se z lodi, na které se po Dunaji plavil, donést do blízké svatyně sv. Otmara, přijal svaté svátosti; položil se před oltářem a tak očekával smrt. Lidé v zástupech chvátili, aby svého biskupa naposledy viděli. Služebníci bránili lidu vejít do svatyně, ale Wolfgang řekl: „Nechejte je vstoupit a nebraňte jim! Nestydím se za to, že umírám. Hřích je hanbou, smrt není hanbou. Smrt má ať poučí každého, co na něho čeká. Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ Svůj život dokončil 31. října 994.

Svatý Wolfgang je patronem Bavorska, diecéze a města Rezna, pastýřů, tesařů, sochařů, lodníků, uhlířů, dřevorubců, nevinně zajatých. Dále je ochráncem proti dně, obrně, bolestem nohou, záchvatu mrtvice, úplavici, zánětům kůže, proti neplodnosti a potratům.

Zdroj: Naše světla

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

Evangelium - Mk 10,46-52

Když Ježíš a jeho učedníci s velkým zástupem vycházeli z Jericha, seděl u cesty slepý žebrák - Timaiův syn Bartimaios. Jakmile uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho okřikovali, aby mlčel. On však křičel ještě víc: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ Zavolali tedy toho slepce a řekli mu: „Buď dobré mysli, vstaň, volá tě!“ On odhodil plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš se ho zeptal: „Co chceš, abych pro tebe udělal?“ Slepce odpověděl: „Mistře, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila!“ A ihned začal vidět a šel tou cestou za ním.

Suma o darech svatého Josefa (1)

Již podle svědectví Pisma svatého je jedním z charakteristických rysů sv. Josefa jeho skrytost a mlčenlivost. A tyto charakteristické rysy se také jakoby odrazily v úctě k snoubenci Panny Marie: dlouho zůstává v pozadí, ve stínu Pána Ježíše a Panny Marie, a jen postupně je stále hlouběji odhalována jeho velikost – jako poklad nesmírné ceny, který byl zakopán v zemi a je pouze pozvolna vykopáván. I když na křesťanském Východě máme jasné doklady veřejné úcty k sv. Josefovi již ve 4. a 5. století, je to až v 9. století, kdy se tato úcta přenáší z Východu na Západ, a i poté zde jen pozvolna zraje. Tento proces zrání se v určitém smyslu dovršuje koncem 14. století a v 15. a 16. století, kdy nastává velký rozkvět svatojosefské úcty. Zmínme alespoň některá jména těch, kteří na tom mají významný podíl: sv. Vincenc Ferrerský (1350–1419), velký teolog Jean Gerson (1363–1429), sv. Bernardin Siencký (1380–1444) a zvláště sv. Terezie od Ježíše (1515–1582), jubilanťka tohoto roku – oslavujeme 500 let od jejího narození –, která o své velké lásce k sv. Josefovi vydala překrásné svědectví ve svém *Životě* (*Libro de la vida*, kap. VI, 5–8).

Mezi tyto významné postavy „zlaté doby“ rozkvětu úcty k sv. Josefovi patří i dominikán Isidoro Isolani: jemu náleží čestný titul a privilegium prvního josefologa, tedy toho, kdo jako první sepsal skutečně teologické pojednání o sv. Josefovi – *Suma o darech svatého Josefa* (*Summa de donis Sancti Ioseph*). V našem týdeníku budeme nyní postupně publikovat jeho překlad,⁽¹⁾ a to nejenom kvůli tomu, aby i čeští čtenáři měli možnost poznat toto významné teologické dílo, ale také a především proto, aby byl více poznáván, uctíván, milován a vzýván samotný sv. Josef. Ostatně to byl i hlavní motiv, který vedl Isidora Isolaniho k sepsání jeho Sumy.⁽²⁾

Život Isidora Isolaniho OP

Rok narození Isidora Isolaniho neznáme přesně – narodil se někdy mezi lety 1470–1480 – zatímco místo jeho narození je známo dobře: je jím severoitalské město Milán, jak je to patrné z toho, že on sám se označoval jako „milánský“ (*mediolanensis*). V tomto městě vstupuje jako mladý do dominikánského řádu: stává se členem řádu v milánském klášteře Santa Maria delle Grazie někdy na konci 15. století, tedy v době, kdy zde v refektáři pracoval Leonardo da Vinci na své slavné fresce Poslední večeře Páně.

Konvent Santa Maria delle Grazie byl součástí reformní lombardské kongregace dominikánského řádu, takže Isidoro Isolani po dokončení studií v tomto konventu působil v různých kláštorech zmiňované kongregace. Údaje o tom máme jen částečné, a to především na základě toho, co samotný Isidoro Isolani uvádí v úvodu svých knih: dovidáme se tak, že pobýval, učil filosofii a teologii, kázal a psal – a to často opakovaně – v Pavii, Fontanellatu, Bologni a Ticinu.

Z tohoto jeho působení na různých místech severní Itálie si zaslouží zvláštní zmínku to, jak v roce 1518 byl v Miláně slavnostním kazatelem na kapitule lombardské kongregace řádu a také to, že jménem města pronesl slavnostní řeč, když francouzský král (který byl současně milánským vévodou) zavítal do Milána – i z toho je zřejmé, že musel být vynikajícím kazatelem; dále léta 1522–23, kdy vyučoval jako bakalář na významném generálním studiu řádu v Bologni; a nakonec závěr jeho života – léta 1526–28, kdy byl převorem svého „rodného“ kláštera Santa Maria delle Grazie v Miláně. Tehdy také Isidoro Isolani umírá. Datum jeho úmrtí opět neznáme přesně: došlo k němu někdy mezi léty 1528–1530, i když jeden zdroj se vyjadřuje precizněji a hovoří o době mezi 22. dubnem a 9. červencem 1528.

Jeho dílo

Literární dílo Isidora Isolaniho je poměrně obsáhlé – čítá jedenáct položek, z nichž některé spisy jsou vícesvazkové – je psané elegantní latinou a ve své době bylo mnohými vyzdvižováno a oceňováno.

Činí z našeho autora jednoho z významných italských renesančních tomistů, tedy žáků sv. Tomáše Akvinského.

Toto dílo obsahuje spisy filosofické, totiž kosmologické, psychologické (traktát o nesmrtnosti lidské duše) a etické, a díla teologická. Mezi jeho teologickými pracemi vynikají zvláště apologetické spisy, v nichž Isidoro Isolani jako jeden z prvních bránil katolickou víru proti bludům Martina Luthera. Jedná se o *Traktát o vládě církve bojující* (*Tractatus de imperio militantis Ecclesiae*), publikovaný v Miláně v roce 1517, a především o *Pět katolických disputací* (*Disputationes catholicae quinque*), uveřejněných částečně v Miláně v roce 1517 a pak kompletně v Ticinu v roce 1522. V tomto posledně jmenovaném díle obhajuje katolickou víru v pěti otázkách, jak to vysvitá z titulů jednotlivých disputací: I. „O pekelném ohni“ (*De igne inferni*); II. „O očišcovém ohni“ (*De igne purgatorii*); III. „O zásluze duší v očištcích a poznání vlastní budoucí blaženosti“ (*De merito animarum purgatorii et cognitione propriae beatitudinis futurae*); IV. „O dispozici toho, kdo dává a přijímá odpustky“ (*De dispositione dantis et recipientis indulgentias*); V. „O způsobu odpuštění učiněného skrze odpustky“ (*De modo remissionis factae per indulgentias*). Bibliografie našeho autora zahrnuje také životopis bl. Veroniky z Binasco (1445–1497), řeholnice z augustiniánského kláštera sv. Marty v Miláně, který byl publikován v Miláně v roce 1518 a věnován francouzskému králi Františkovi I.

(Pokračování)

P. Štěpán Maria Filip OP

Poznámky:

⁽¹⁾ Nejprve v tomto a příštím čísle otiskneme úvod překladatele. [pozn. red.]

⁽²⁾ Při sepisování tohoto článku jsme zvláště vycházeli z: Bonifacio LLAMERA: *Teología de San José*. Madrid: Biblioteca de Autores Cristianos, 1953, »Vida y personalidad de Isidoro de Isolano«, s. 345–362; Luigi Abele REDIGONDA: »La „Summa de donis Sancti Ioseph“ de Isidoro Isolani«. In: *Cahiers de Joséphologie*, 25 (1977): »Saint Joseph à l'époque de la renaissance (1450–1600)«, s. 203–221.

Duchovní přijímání

Církev doporučuje časté tělesné přijímání svaté Eucharistie - a také duchovní přijímání. Co se tím rozumí?

Ježíši, Ježíši, přijď ke mně, jak velice toužím po Tobě! - Tuto vroucí modlitbu se učí natěšené děti, připravující se k prvnímu svatému přijímání. V ní vyjadřují svoji touhu přijmout Spasitele ve svatém přijímání. Svého nejlepšího přítele, u něhož naleznou svoji nejvyšší radost, více než u všech radostí na světě.

Ty děti, které se učí tuto modlitbu v přípravě na přijetí prvního svatého přijímání, ani neví, že už vlastně dávno přijaly Ježíše - duchovním způsobem. Protože to, co konají touto modlitbou v srdci, to je „přijímání touhy“. Zde je nazýváme „duchovním“ přijímáním.

Kdo se zabývá otázkou duchovního přijímání, může se dočíst, že někteří je nazývají také „duševním“ přijímáním. Rozdíl mezi těmi dvěma pojmy spočívá v podstatě v tom, že „duševní“ označuje myšlenkové, „duchovní“ naproti tomu něco z oblasti zbožnosti nebo náboženství. V souvislosti s přijímáním svátosti se používá tento druhý výraz a vztahuje se na nesvatostné přijímání.

Existují tedy různé způsoby přijímání svátosti. Koncil v Tridentu odkazuje na církevní Otce a rozlišuje nejenom dva, nýbrž tři způsoby přijímání: Církevní Otcové „učili totiž, že někteří je přijímají jenom svátostně jako hříšníci, jiní jenom duchovně, totiž ti, kteří při pohledu na vystavený nebeský Chléb mají touhu jíst, s živou vírou, »která se uplatňuje láskou« (Gal 5,6), kteří pociťují jeho plody a jeho užitek. Ti třetí ale přijímají současně svátostně i duchovně.“ (Denzinger Hünemann, Nr. 1648)

Po stovky let je duchovní přijímání zbožným cvičením věřících. V dobách ne příliš častého svátostného přijímání nahrazovalo srdcím věřících skutečné přijímání svátosti.

Hlavně bychom si ale měli povšimnout, jak při přijímání svátosti, tak také při duchovním přijímání, že přijímání se nesmí chápat jenom samo o sobě, ale patří ke Svátosti oltářní. Přijetí svatého přijímání v sobě neobsahuje jenom to hledisko, že od Boha něco dostáváme, ale také vyjá-

dření naší odevzdanosti Bohu, abychom jím byli očistěni, posvěceni a s Ním co nejvroucněji byli spojeni.

Proto klade katolík při obětování mše svaté vedle chleba na patěnu svoje utrpení, své starosti, své námahy, práci a bídu - protože chléb je symbolem všech těchto námah. Víno naproti tomu je symbolem radosti, tak přilévá duchovně s vínem všechnu svoji životní radost. Tímto způsobem obětuje Bohu sám sebe, svoje utrpení a svoji radost. Kristus Pán proměňuje ve svatém proměňování chléb a víno ve své Tělo a Krev, v pravé, živé, oslavené svaté Tělo.

On spojuje současně to, co lidé duchovně spolu obětují, se svojí svatou obětí a nabízí tak věčnému Otci jako obětní dar.

„Protože ale On sjednocuje údy svého Těla se vším jejich bytím se sebou jako čistý, neposkvřený obětní dar, chce je přivést nahoru k Otci, přichází k nim jako obětní pokrm, aby je očistil, posvětil

***Ježíši, Ježíši, přijď ke mně,
jak toužím po Tobě!
Mé duše nejlepší Příteli,
přijď ke mně v této době!***

(...)

***Protože po Tobě toužím,
pospěš, Ježíši, ať se nesoužím!
Vezmi mé srdce pro sebe
a uchovej je pro nebe!
Řekni jen slovo ze svých úst
a duše už nebude mít půst!***

a nejvroucnějším zbožštěním zcela sjednotil se sebou, takže On žije v nich a oni v Ném.“ (Konrad Algermissen, *Konfessionskunde*, 1938) Církev tedy naléhavě doporučuje věřícím, aby často přijímali svaté přijímání, a přeje si „především, aby křesťané - zvláště když nemohou eucharistický pokrm snadno skutečně přijímat - jej přijímali alespoň duchovně, a to tak, že se spojí s Ním v živé víře, v pokorné a důstojné odevzdanosti do vůle Božského Spasitele, v největší možné horlivosti lásky.“ (Pius XII., *Mediator Dei*) Neboť jenom ve spojení s Ježíšem je lidský život nadmiru bohatý.

Co je to tedy duchovní přijímání?

Je to úkon upřímné, z lásky vycházející touhy po svatém přijímání, po spojení s Kristem ve svátosti lásky. Podle času a podle okolností je možné se krátce nebo déle na ně připravit a potom krátce nebo déle za ně poděkovat.

Tento úkon přijímání má různé kladné vlastnosti: Je snadno proveditelný, stačí myšlenka lásky, můžeme ji vzbudit, kdykoliv chceme. Může se uskutečnit na každém místě, při každé činnosti. Je osvobozen od nebezpečí, která někdy mohou ohrozit svátostné přijímání, jako jsou zvyk, marňivost a další. A přitom všem je plný požehnání pro náš vnitřní život.

„Duchovní vůdce svaté Kateřiny Sienkové vypráví, že svěťice byla občas zachváćena opravdovým hladem po Tělu Páně. Tehdy vypadala tak bledá a trpící, že by si člověk mohl myslet, že je nemocná a trápená horečkou a bolestmi. Byly to pro ni postní dny zvláštního druhu. »Když jsem nemohla přijmout Svátost, byla utišena moje žádost alespoň přítomností Nejsvětější svátosti a pohledem na ni. Samotná přítomnost kněze, který se dotýkal svaté Hostie, utěšuje a sytí moji duši.« Je to táž svěťice, která si už jako děvče stavěla svatostánek ve svém srdci, aby se tam mohla setkávat v tichosti se svým Pánem a Spasitelem uprostřed veškerého obtěžování lidmi a prací.“ (Anton Koch, *Homiletisches Handbuch*, 1952)

Duchovní přijímání nemůže zprostředkovat vlastní svátostnou milost, a proto nemůže nahradit svátost. Kdo přijímá duchovně, ten nepřijímá Ježíše s jeho Tělem a Krví. Ale může přinést podobný účinek jako přijímání Svátosti: duchovní spoje-

Rodinný duch je ústavou církve - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

Přestože je vše vyslovené všeobecně známo, rodině se v politické a hospodářské organizaci současné společnosti nepřičítá náležitá váha - a uznání a podpora. Chtěl bych říci ještě více - rodina nejenom není patřičně uznávána, nýbrž už není dávana za vzor a poučení! Moderní společnost se všemi svými vědeckými a technickými výdobytky téměř jako by dosud nebyla schopna přetlumočit své poznatky do lepších forem občanského soužití. Organizace veřejného života nejenom stále více vážne v byrokracii, na hony vzdálené základním lidským svazkům, ale společenské a politické mravy vinou agresivity, vulgarity a pohrdání dokonce upadly natolik, že stojí notně pod úrovní i té nejnepatrnější rodinné výchovy. Za těchto okolností se oba krajní protiklady této vztahové zpustlosti - tedy technokratická omezenost a amorální familismus - setkávají a navzájem sytí. To je paradoxní.

Církev dnes a v tomto přesném bodě stanovuje dějinný smysl svého poslání v souvislosti s rodinou a skutečným rodinným duchem. Začíná přitom od pozorné kontroly vlastního života. Dalo by se říci, že „rodinný duch“ je ústavou církve. Křesťanství se má projevat rodinným duchem, má být takové. Jak bylo jasně napsáno: „Už nejste cizinci a přistěhovalci, ale spoluobčané ostatních křesťanů a členové Boží rodiny.“ (Ef 2,19) Církev je a má být Boží rodinou.

Když Ježíš povolal Petra, aby jej následoval, řekl mu, že z něj učiní „rybáře lidí“. Takové poslání vyžaduje nový typ sítí. Lze říci, že rodiny jsou dnes jednou z nejdůležitějších sítí petrovského a církevního poslání. Nikoli sítí, která uvěznuje, nýbrž naopak sítí, jež vysvobozuje z kalných vod samoty a lhostejnosti, ve kterých se mnoho lidí topí v moři osamění a nezájmu. Rodiny dobře vědí, co

znamená důstojnost Božích dětí, a nikoli otroků, cizinců, anebo pouhých čísel na dokladu totožnosti.

Ježíš v rodině začíná svou pouť mezi lidmi, aby je přesvědčil, že na ně Bůh nezapomněl. Petr z rodiny čerpá sílu pro svou službu. A církev odtud zajišťuje na hlubinu, poslušna Mistrových slov, s jistotou, že pokud tak učiní, bude úlovek zázračně bohatý. Kéž by zanícení synodálních otců, oživované Duchem Svatým, v církvi vzbudilo takové vzepětí, že odloží staré sítě a opět se vydá na lov v důvěře ke slovům svého Pána. Usilovně se za to modleme! Kristus ostatně přislíbil svého Ducha a povzbuzuje nás slovy: „Jestliže tedy vy, třebaže jste zlí, umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše nebeský Otec dá Ducha Svatého těm, kdo ho prosí!“ (Lk 11,13)

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Rádia Vatikán*

ni s Kristem. Koncil z Tridentu totiž říká: „Ti, kteří si žádají jíst onen nebeský Chléb, budou pociťovat následkem své živé víry jeho plody a užitek.“ (Denzinger Hünermann, Nr. 1648)

Duchovní přijímání nás sjednocuje účinně s Kristem - podle míry naší nadpřirozené lásky a touhy rozmnožuje v nás posvěcující milost a tím také ctnost lásky. Propůjčuje nám rovněž pomáhající milosti, které potřebujeme v momentální situaci. Můžeme tedy říci, že je jednoduchým a snadným prostředkem, jak dosáhnout bohatého požehnání. A to nejenom jednou za den. Na rozdíl od přijímání Svátosti se může duchovní přijímání opakovat libovolně často, na každém místě a v každou dobu - eucharistický půst se nepožaduje. A proto je vhodné, aby žehnilo náš život a projasňovalo jej. Může rozšířit svátostné přijímání na náš celý život, může náš život duchovně obnovit a učinit z něho eucharistický život.

Mnohý by se mohl ptát, jestli je potom nutné přijímat svátostně, když může být tak milostiplně obdarován i duchovním přijímáním. Nesmíme zapomenout, že duchovní přijímání je přijímání touhy po Svá-

tosti - svátostné přijímání je plná forma přijímání. Opravdová touha neopravňuje k tomu, abychom se lehkovážně vzdalovali od Svátosti. Když někdo přijímá jenom duchovně, i když by mohl přijmout také Svátost, vzbuzuje pochybnosti, jestli má opravdu touhu po Svátosti. Duchovní přijímání je důkazem milosrdenství Bo-

„Je zřejmé, že vrchol dokonalosti nespočívá ve vroucné sladkosti. (...) Spočívá v dokonalém spojení naší vůle s Božskou, aby - a to úplně rozhodně - chtěla všechno, co chce On, a aby se stejnou radostí přijímala to hořké stejně jako to sladké.“

(sv. Terezie z Avily)

žího. Vychází tak vstříc tímto způsobem těm lidem, kteří nemohou svátost z vážných důvodů přijímat, jako jsou nemocní, křesťané v diaspoře, rozptýlení mezi jinými náboženstvími nebo mezi nevěřícími, v misijních zemích nebo za pronásledování. Také ten, kdo těžce zhřešil, nesmí svátost tělesně přijímat.

Skutečná lítost a opravdová touha po Kristu směřují vždycky také ke sjednocení s jeho vůlí, určitě v důležitých věcech, jako je např. svěcení neděle, nerozlučnost manželství. Když bych tedy neměl tuto vůli nebo se nechtěl opravdu obrátit, pak bych se s Ním nemohl spojit ani duchovním způsobem. I když bych tu pociťoval touhu po svatém přijímání, musel bych si přiznat, že nejsem ještě schopen plodně přijmout duchovní přijímání.

Jinak je tomu u těch lidí, kteří mají pevný úmysl přistoupit k příští možné zpovědi, svých hříchů dokonale litují a chtějí odstranit překážky k přijetí svátosti. Ti mohou duchovně přijímat už před rozhřešením.

Duchovní přijímání je pro nás velkou pomocí na cestě k opravdovému sjednocení s Kristem, aby k nám přišel a my se stali s Ním stále více zajedno, s jeho láskou, s jeho vůlí. Svatý Jan uzavřel svoji Apokalypsu zvoláním touhy: „Přijď, Pane Ježíši!“ (Zj 22,20) - my můžeme také říci: „Ježíši, Ježíši, přijď ke mně, jak toužím po Tobě!“

Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 8/2015 přeložil -mp-

Gender – absurdní ideologie

Interview s Mathiasem von Gersdorff

Mathias von Gersdorff se narodil v roce 1964 v Santiagu de Chile a studoval tam národohospodářství stejně jako v Heidelbergu a Bonnu. Pro něj má lidstvo budoucnost jenom na základě křesťanských hodnot. Proto se staví za ochranu života, za zdravou výchovu a posilování manželství a rodiny. Ve velmi zajímavém interview pro „Kirche heute“ shrnul, co ho pohnulo k tomuto boji a jak bychom my jako křesťané měli reagovat na nejnovější vývoj situace (v Německu je v mnohém podobná té v Česku).

Kirche heute: Vážený pane Gersdorffe, už po mnoho let se zabýváte společenskopolitickými otázkami. Můžete se našim čtenářům krátce představit a zmínit se krátce o vašem povolání?

Mathias von Gersdorff: V tomto tematickém komplexu jsem se stal aktivním v roce 1990 po pádu berlínské zdi: Ve sjednocovací smlouvě mezi SRN a NDR se neshodli na zákonodárství ohledně potratů, které mělo platit ve sjednoceném Německu. Nové uspořádání měl později uzavřít Bundestag (sněmovna). Bylo ale poměrně jasné, že potratové lobby se je pokusí přizpůsobit § 218 Sb. zákona NDR, tedy řešení v tříměsíční lhůtě. V západním Německu platilo tenkrát ještě indikační řešení, které alespoň teoreticky chránilo lépe život nenarozených dětí. Tak se rozhořela prudká parlamentní debata na téma potratu, již jsem se aktivně zúčastnil v rámci akce *SOS životu* „Německého sdružení pro křesťanskou kulturu“ (DVCK). Tato iniciativa, která existuje dodnes, organizovala stále akce, aby mobilizovala křesťanskou základnu společnosti a tak ovlivnila zákonodárná opatření ve smyslu ochrany nenarozených. V roce 1993 pak pomáhala DVCK při akci *Děti v nebezpečí*, pro kterou do dnes plánují kampaně, sestavují a redigují texty. Tato akce začala převážně jako reakce proti nemorálnosti v televizi. Časem přicházela nová témata, jako třeba protesty proti zavádění registrovaného partnerství červeno-zelenou spolkovou vládou Schrödera a Fischera. V současné době k tomu přistupují protesty proti projektům jako *Vzdělávací plán 2015* v Badensko-Württembersku nebo proti všeobecnému zavádění genderu do škol.

Kirche heute: Co pro vás znamená křesťanská víra? Tvoří rozhodující moti-

vaci pro vaši veřejnou angažovanost a vaše publikace?

Mathias von Gersdorff: Jsem praktiku-
jící katolík a moje víra je rozhodující motivační pro moji veřejnou angažovanost. Na základě své víry jsem přesvědčen, že jenom křesťanské Německo je opravdové Německo. Jenom křesťanská politika může zajistit Německu budoucnost. Použito na oblasti, ke kterým se veřejně vyjadřuji, to znamená: Musíme dohlížet na to, aby děti vyrůstaly ve zdravém ovzduší, osvobozeny od pornografie, rouhání, nepřátelství k náboženství a propagace násilí. Musíme se starat o to, aby děti vyrůstaly ve stabilních a zdravých manželstvích a rodinách. Manželství a rodiny, které se cítí být uznávány a s dostatečným finančním prostorem, aby mohly rozhodovat samy o sobě – tedy bez zasahování státu –, jak si zorganizují svůj rodinný život a výchovu svých dětí. Křesťanská politika také znamená, že děti ve školách se nebudou setkávat s naukami, které ohrožují

Mathias von Gersdorff

jejich morální zdraví, jako třeba studující sexuální výchova. Existují ovšem také další témata, ale tato jsou podle mého názoru v současnosti nejdůležitější.

Kirche heute: Můžete krátce vysvětlit, co se rozumí pod slovem „gender“ nebo „genderová ideologie“?

Mathias von Gersdorff: Gender v podstatě tvrdí, že pohlaví muže a ženy jsou kulturní konstrukce, tedy že jsou vlastně libovolné. Nejradičálnější genderoví ideologové prohlašují, že nejsou žádní muži a ženy, nýbrž množství pohlavních identit (totožností) nebo vůbec nějaké fluidum a každý jednotlivec se vznáší mezi více těmito identitami sem a tam. Každé připoutání k polaritě muže a ženy je prý proto nejenom svévolné, nýbrž despotické a fundamentalistické. Účelem této polaritě je prý udržování patriarchální společnosti. Aby se toto překonalo, musí se polarita muž-žena zrušit, popř. „dekonstruovat“ (odbourat) – abychom použili terminologie ideologů genderu. Existují ale také umírněnější zastánci „genderu“. Určitým způsobem je „gender“ lahví vína, na kterou se dá nalepit různá etiketa, podle toho, na jaké publikum se obrací. Ale všechny odstíny genderu mají dva společné jmenovatele: Jsou radikálně rovnostářské v pohledu na pohlaví muže a ženy a chtějí (částečně) smazat pojmy muž a žena. Potud je gender rovnostářská a relativistická ideologie, protože nevěří v jednoznačnost pojmů.

Kirche heute: Proč podle vašeho názoru představuje tato cesta osudné po-blouznění?

Mathias von Gersdorff: Protože úplně odporuje stvořitelstvímu řádu Božímu. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu, a nijak jinak. Tento základní bod naší víry, ale také přirozeného práva, „gender“ zpochybňuje. Gender neuznává přirozenost za definovanou nebo alespoň za poznatelnou. Všechno je prý produktem lidského názoru.

Kirche heute: Jaká nebezpečí ukrývá v sobě genderová ideologie zcela konkrétně pro nás?

Mathias von Gersdorff: Gender je nerozumná a protipřirozená ideologie. Oč více se promítne do života společnosti, rodin a jednotlivých lidí, o to destruktivněji bude působit. Naše celá kultura je postavena na základě, že lidstvo sestává z mu-

žů a žen. Tuto banální skutečnost gender popírá, což má velké kulturní následky. Protože gender popírá také křesťanský řád stvoření, mělo by proniknutí genderu ohromné následky pro zprostředkování křesťanské víry. Gender vytváří v podstatě druh gnostického světového názoru, v němž už nic není jednoznačně definováno. Všechno je v pohybu, bytí už není jednoznačně určeno. Protože je gender proti rozumu a proti přírodě, může být zaveden a udržován jenom pomocí diktátorských metod. To můžeme zjišťovat už dlouho ve veřejné debatě: Normální diskuse, jak musí probíhat v demokracii, neexistuje. Přívrženci genderu se už od počátku pokoušejí pomlouvat protivníky a umlčovat je a vylučovat z veřejné debaty. Nikde nebyl gender zaveden nebo genderové smýšlení nenabýlo převahy na základě parlamentárního rozhodnutí. Také v Německu se tak stalo na základě pokynu Evropské komise. Vlastně nemají jinou možnost. Rozumnými argumenty se gender nedá prosadit. V tom okamžiku, kdy se lidé dozvědí, o co skutečně jde, nastane situace jako před dvěma lety v Bádensku-Württembersku. Lidé budou podepisovat petice, protestovat na ulici, posílat protestní dopisy atd.

Kirche heute: Jakou roli hraje v této souvislosti státní sexuální výchova?

Mathias von Gersdorff: Současná strategie je taková: začít s genderovou výchovou co nejdříve, tedy dříve, než budou děti ovlivněny rodiči.

Kirche heute: Kam se v této oblasti zařazuje homosexuální „manželství“?

Mathias von Gersdorff: To, co znamená potrat pro feministická hnutí žen, stejný význam má pro homosexuální hnutí homosexuální „manželství“. Je to politický nástroj, jak dosáhnout společenského a politického uznání. „Sexuální identita a orientace“ byla nutná k tomu, aby se vzápětí „vedly do salónu“ další orientace. Na facebooku je už možné si vybrat ze seznamu více než 60 „sexuálních identit“. Někteří si myslí, že je daleko více takových „pohlavních identit“. Jiní si dokonce myslí, že není vlastně žádná pohlavní identita, nýbrž nějaké fluidum, tedy něco jako souvislé pokračování pohlavních identit. Podle toho by bylo naše pohlaví v neustálém stavu vznášení se mezi různými realitami.

Tradiční pohled na rodinu je neustále očerňován a diskriminován

Kirche heute: V čem spočívají plány do budoucna příznivců genderového mainstreamingu?

Mathias von Gersdorff: Pohlaví je podstatným znakem naší totožnosti. Jestliže lidé dojdou k přesvědčení, že toto není definováno nebo snad vůbec neexistuje, má to silnou zpětnou vazbu na vlastní sebeurčení. Nakonec vznikne mentalita, která je relativistická, která nevěří v jednoznačně definované pojmy a v jednoznačně určené bytí. Bytí, stvoření, by bylo podle tohoto názoru na věci magmatem, které je stále v pohybu. Přijetí křesťanské víry je pro někoho, kdo má takové chápání světa, nemožné. Taková osoba by si musela nejdříve uvědomit, že musí svoje základní filosofické názory zcela změnit.

Je možná zajímavé si v tomto bodě uvědomit, že v Jižní Americe, kde přírodní náboženství mají ještě určitý význam, se gender poměrně rychle spojuje s těmito přírodními náboženstvími a vytváří se panteistický pohled na svět. Podle toho jsou všechny bytosti jedno v jednom jediném bytí (*Pan*). Zní to sice radikálně, ale byl by to logický důsledek stvoření, v němž individuální bytí není jednoznačně stanoveno.

Ohledně totožnosti se dnes mluví o „kutilské biografii“, „patchwork-identitě“, „flexibilním člověku“ atd. Vyskytuje se „postmoderní krize totožnosti“, následkem rozpuštění společenských struktur, které přispívají k tvorbě totožnosti, jako jsou: národnost, rodina, pohlaví atd. Následkem vpádu moderních společností

žije dnes člověk bez vztahu k sociálním veličinám a „kutí“, sestavuje si svoji totožnost na základě prvků, které mu dodávají móda, média a populární kultura (pop-music, popové hvězdy, filmové hvězdy, televizní seriály atd.) Tak to vnímají moderní sociologové.

Kirche heute: Před nedávnem byl zaveden v Bádensku-Württembersku akční plán „Za přijetí a stejná práva v Bádensku-Württembersku“. Jak se díváte na tento krok?

Mathias von Gersdorff: V současné době se genderisté pokoušejí vytvořit fakta. Zavádějí vzdělávací plány do škol, které obsahují genderovou ideologii. Navrhují „akční plány“, aby uvedli gender do společnosti. Jedno je nápadné: Neexistují žádné soukromé iniciativy, které se o to zaslouží. Genderová lobby si totiž přivlastnila stát, aby rozšiřoval gender. To došlo mezitím tak daleko, že některá spolková ministerstva vyvěšují prapory s duhou, což jsou prapory genderové lobby, před svými domy. Můžeme si jenom představit, jaký by to byl výkřik, kdyby spolkový ministr hospodářství nebo „Svazu daňových poplatníků“ vyvěsili takové prapory. Také státní média se účastní pomlouvačných kampaní proti odpůrcům genderu. V jednom státním vysílání byli dokonce označeni jako „homofobní...“ – následoval velmi sprostý výraz. Příšerné!

Kirche heute: Co očekáváte od církve? Co mohou dělat kněží a biskupové? Jaký přínos by mohly vykonat církevní spolky a hnutí? ►

► **Mathias von Gersdorff:** Bohudíky zazněla také v nedávné minulosti velmi dobrá stanoviska ze strany církve. Myslíím zvláště na pastýřské listy portugalské, polské, slovenské a španělské biskupské konference, jakož i na pastýřské listy biskupa Vituse Huondera z Churu a biskupů církevního regionu Triveneto. Všechny tyto pastýřské listy varují před genderem, některé ličí dokonce velmi podrobně toto nebezpečí. Shrnuji je v krátkosti ve své knize na toto téma.

Bylo by potěšitelné a také je nejvyšší čas, aby němečtí biskupové vydali stanovisko podobného znění. Gender totiž stále více vstupuje do spolků jako je „Svaz německé katolické mládeže“ (BDKJ) nebo „Svaz německých katolických žen“ (KDFB).

Kirche heute: Vidíte také známky naděje?

Mathias von Gersdorff: Jako katolík mám vždycky naději, protože věřím ve všemohoucnost a milosrdenství Boží. Jestli ale získá genderová ideologie větší sílu a vliv, bude katastrofa neodvratná, podobně jako tomu bylo u jiných nerozumných a nelidských ideologií. Pomysleme jenom na to, co to stálo, aby se lidé osvobodili od komunismu nebo od nacismu.

Kirche heute: Existují nějaká přání nebo rada, které byste rád dal na závěr našim čtenářům na cestu?

Mathias von Gersdorff: Genderová ideologie může získat vliv jenom tenkrát, když nenarazí na žádný nebo na malý odpor. Je proto důležité účastnit se nějakým způsobem iniciativ, organizovat protesty proti genderu. Už jsem to ukázal na akci *Děti v nebezpečí*, kterou sám vedu. Existuje ale také akční svaz „Demokracie pro všechny“, který organizoval demonstrace proti genderu ve Stuttgartu – s rostoucím úspěchem, za což vděčíme paní Hedvice von Beverfoerde, mluvčí tohoto svazu. Každý může najít nějakou pro sebe vhodnou akci, aby se zapojil proti tomuto nebezpečí pro naši zemi, naše rodiny a naši víru. A velmi důležité je nezapomínat a stále důvěřovat v moc Boží.

Kirche heute: Děkujeme vám upřímně za velmi poučný a povzbudivý rozhovor a přejeme vám mnoho síly pro vaše nasazení.

Z *Kirche heute* 8-9/2015 přeložil -mp-

Co je člověk?

Otázka na „křesťanský obraz člověka“ nemá jenom každodenní politický význam. V ní se rozhoduje o podstatných věcech.

Křesťanský obraz člověka – toto slovní spojení může znamenat skoro všechno. Lidé se na ně odvolávají, aby zdůvodnili a obhájili nejrůznější věci. I takové, které s obrazem člověka Bible a víry mají sotva co společného. Právě proto je důležité znovu mluvit o povaze stvoření a nadpřirozeném určení lidí.

Křesťanským politikům není opravdu co závidět. Zatímco stále nečinně přihlížejí, jak se odbourává jedna bašta kdysi křesťanského Západu za druhou, cítí se být povinováni postavit se alespoň symbolicky na odpor. Ocitají se v opravdové nouzi vysvětlování, když mají zdůvodnit svůj postoj „až sem a ne dále“. Proč registrovaná společenství homosexuálních lidí, ale žádné manželství v plném smyslu?

Proč umělé oplodnění, ale žádná předimplantační diagnostika? Kritikové jedné strany jim předhazují, že zůstávají stát v polovině cesty a tím brání pokroku. Z druhé strany jsou obviňováni ze zrady křesťanství, z toho, co se stále ještě považuje za „křesťanské“. Člověk se jich ptá, co je ještě vůbec odlišuje od politiků, kteří se prohlašují za nekřesťanské. Odpověď zpravidla zní: Zastáváme křesťanské hodnoty a křesťanský obraz člověka.

Jestli diskutují krtkové o svém postavení ve světě a o svém vztahu k ostatním druhům zvířat? Jestli ptáci budou stavět svá hnízda za sto let stejně perfektně jako dnes? Jestli někdy kočka navrhne nějaký vůz, nebo dokonce létající zařízení? Jestli v mraveništi mravenci uctívají obrazy svých předků, nebo dokonce slouží bohoslužby? Kdo se takto ptá, zná už odpověď. A přesto mnozí lidé často popírají svoji podstatnou odlišnost od zvířat...

Jak mlhavé jsou v této souvislosti pojmy „křesťanský“, „hodnoty“ a „obraz člověka“, nemusím mnoho mluvit. Skutečnost ukazuje, že je každý může chápat ve smyslu, který mu vyhovuje. Proto je důležité se ptát na skutečný význam těchto slov. „Hodnoty“ ponecháme tady stranou. Ty nepochází ze slovníku víry, nýbrž z určité filosofie, a nejsou v žádném případě bezproblémové, často jsou vyslovené sporné. Naproti tomu „křesťanský obraz člověka“ je doložen už na prvních stránkách Bible (Gn 1-3), aby pak rostl s pokračujícím zjevením ve všech rozměrech – do výšky, šířky a hloubky.

Že člověk je tvor Boží, stvořený podle jeho obrazu a podobenství a je naplněn dechem božského života. Že je mu svěřen úkol, aby si podmanil zemi, tedy aby zaujal místo Božího správce ve stvoření. Že byl stvořen jako muž a žena a byl povolán ke spolupráci na stvořitelském díle. Že prarodiče přestoupili Boží přikázání a tím ztratili původní spravedlnost pro sebe i pro své potomky. Že ale Bůh, který člověka stvořil tak podivuhodně v jeho důstojnosti, ho obnovil skrze svého Syna, který se stal člověkem (srov. modlitbu k obětování při mísení vody a vína). Že jsme takto povoláni milostivě za děti Boží, povýšení účastí na jeho přirozenosti k věčné blaženosti v patření na Trojjediného Boha: všechno toto patří bezpodmínečně k tomu často přespříliš rychle odpřísáhlému, ale jen zřídka dostatečně promyšlenému „křesťanskému obrazu člověka“.

Ale ještě toho není dosti. Ve spolupráci inspirujícího Božího Ducha a přemýšlivého lidského ducha došlo k úžasnému přírůstku plnosti a jasnosti. Křesťanské myšlení si přivlastnilo názory antických filosofů Platona a Aristotela a přizpůsobilo je. Tak došlo k pohledu člověka, který nemohl být realističtějším a ideálně-

Papežové pomíjejí, loďka církve se nepotopí

ším, detailnějším a současně obsáhlejším. Podstatný přínos ze setkání víry s filosofií spočívá v učení o nehmotné duchovní duši s jejími různými schopnostmi, o jejím vztahu k tělu a její nesmrtelnosti. Tak se stala poznatelnou podstata člověka, jeho „přirozenost“.

Stále znovu se ovšem hlásily ke slovu kritické hlasy proti spojování řecké filosofie a víry a zvedala se námitka „helénizace“, která je údajně cizí biblickému myšlení, ba dokonce že mu protičeří.

Tak stojí prý například učení o nesmrtelné duši, která po smrti až do znovuspojení o Posledním soudu pokračuje v existenci bez těla jako *anima separata* („oddělená duše“), v protikladu k poselství o vzkříšení mrtvých Bohem. Skutečně se ale dá lehce ukázat, že protiklad mezi západní myšlenkovou tradicí a vírou je umělý, soulad mezi Biblií a zdravým filosofickým učením o duši je úplný. Měli bychom tedy také přijmout, že Bůh, původce přirozeného i nadpřirozeného pořádku, má protiklad mezi svým zjevením a těmi poznatky, které jsme získali pozorováním stvořeného světa? Místo toho musíme přece vycházet ze souladu každé pravdy, protože pochází z božského pramene.

Co nám totiž ukazuje pozorování stvořeného světa? Především to zvláštní, vyvýšené postavení člověka v něm. Sice zjišťujeme, že jsme v mnohém podobní zvířatům, přesto je ale v pohledu na některé životní jevy současně vidět zřejmá nepodobnost. Je tu nejdříve řeč, tento vysoce složitý prostředek komunikace, který umožňuje porozumění o nejjednodušších, ale také nejjemnějších, zcela abstraktních jevech. Pak technika jako schopnost člověka používat stále dokonalejších nástrojů, které si sám zhotovil. Také obměna tradice a pokroku je specificky lidská: jedna generace se učí od předcházející získané vědomosti a činnosti, aby z nich měla užitek a mohla je dále rozvinout pro potomky. Podobně je kultura, zušlechtěné vybavení a povýšení všech oblastí bytí výhradně lidskou skutečností.

A konečně musíme jmenovat také náboženství, ve kterém se zaměřujeme k vyššímu, neviditelnému světu, abychom vstoupili do spojení s podstatou všech věcí. Život zvířat neobsahuje žádný z těchto jevů vážně srovnatelným způsobem. Pohybuje se v rovině nižší nejenom o stupeň, ale je na podstatně nižší úrovni.

„Nedaleko hrobu sv. Petra žije obdivuhodný stařec, který po osm let vedl církev, a jeho jedinou starostí nyní je modlit se za ni. Činí to s nasazením, ale bez úzkosti, s vědomím, že papežové pomíjejí, ale církev trvá, a až do konce času bude znít povzbuzení Toho, který je její pravou Hlavou i Tělem, určené nám, malověrným: Neboj se, malé stáde, tato loďka se nepotopí, všem bouřím navzdory se udrží na vlnách až do mého návratu.“ Tak završuje své vyprávění o návštěvě u emeritního papeže Vittorio Messori. Kdysi se vidali často. Napsali spolu *Zprávu o stavu víry*. Časté kontakty se přerušily, když se kardinál Ratzinger stal papežem. Před týdnem jej emeritní papež pozval do své rezidence ve Vatikánských zahradách. Messori se nyní rozhodl podělit se o svou zkušenost, aby – jak naznačuje – povzbudil své čtenáře.

Benedikt XVI. si přál slyšet, jak Messori hodnotí současnou situaci v církvi.

Poslouchal pozorně a jediným jeho komentářem byla slova: „Já se mohu pouze modlit.“ Italský spisovatel se emeritního papeže zeptal, zda by nechtěl po vzoru Ciceronově sepsat traktát o stáří, ovšem z křesťanské perspektivy. Také proto, aby se připomněly poslední věci člověka, které upadají v zapomnění v církvi, která se – spíše než o věčnou spásu – stará o blahobyt pro všechny na tomto světě. Benedikt XVI. přiznal, že by to bylo velmi užitečné. Připomněl, že nejednou kritizoval zapominání na smrt, příští svět a na to, co náš čeká „potom“. Sám se však na traktáty necítí, jednak pro nedostatek sil, ale také proto, že by se – jak řekl – nedovedl povznést nad teologickou rozvahu ve filosofických kategoriích. „Své povinnosti vůči církvi a světu se snažím dostát v modlitbě, která mi naplňuje celý den,“ řekl Benedikt XVI.

www.radiovaticana.cz, 17. 9. 2015

Závěr z toho všeho zní: Člověk není jenom, jako každá živá bytost, obdařen duší, nýbrž je bytostí duchovní. Jinak vyjádřeno – jeho duše nepůsobí jenom jako oživující princip, který formuje tělo, reguluje vegetativní a smyslové pochody. Daleko více je nehmotnou skutečností, která stojí za měnicími se životními projevy člověka a uschopňuje ho k vyšším činnostem poznání a svobodné vůle. Naproti rozšířenému „trojímu rozdělení“ člověka na tělo, duši a ducha musíme zdůraznit ducha, protože duše sama je duchovní. Protože vyniká nad pomíjivou hmotu a vystupuje do sféry nepomíjivého. Protože může poznávat věčné pravdy a s láskou jim může přisvědčovat. A protože jako nehmotná skutečnost je nezničitelná, proto musí být také nesmrtelná.

Svatý Pavel dosvědčuje duši, když mluví o alternativě „zemřít a být s Kristem“ nebo „zůstat žít“.

(srov. Flp 1, 23-24)

Daleko od toho vzdálený, abstraktní a zevšeobecňující křesťanský pohled na člověka ho chápe také jako jednotlivou bytost, přičemž ho popisuje jako „osobu“, jako „individuální podstatu rozumem nadané přirozenosti“, jak klasicky

definoval Boëthius († asi 525 po Kristu). Každý člověk je podle toho jedinečným tvorem, který stojí ve své osobní nezaměnitelnosti před Bohem ve třech Osobách a milostí může vstoupit do osobního, nadpřirozeného vztahu k těm třem božským Osobám. Tím začíná už tady na zemi věčný život, který vlastně není ničím jiným než poznáváním Otce a jeho Syna v lásce (srov. Jan 17,3) v Duchu Svatém. Zajiště nezatajuje toto vysoké pojetí člověka oblast smyslnosti a vášnivosti, které byly v původním stavu harmonicky souznějící s vyššími silami, v nevykoupeném stavu ale často prodchnuty nesouladem. Také nezamlčuje možnost ignorance a vzpoury, s níž náš duch zápasí. Přesto smíme vděčně zdůraznit krásu a nádheru, kterými nás Pán korunoval (srov. Ž 8,6).

Proto staví věřící pohled na lidské povaze, jak nám ji ukazuje filosofie, aby nás pak ale přivedl daleko nadto do výšin, dalek a hloubek božského života, jehož se máme zúčastnit. Kdo se odvolává na „křesťanský obraz člověka“, ten by měl být proniknut zde naznačeným celkovým pohledem. Jinak zůstanou jeho slova prázdná a neužitečná.

Z Informationsblatt der Priesterbruderschaft St. Petrus 8/2015 přeložil -mp-

Pondělí 26. 10. 2015

6:05 Jezuité o: Exorcismus **6:25** Charita ve středu (16. díl): Pomoc drogově závislým **7:25** Harfa Noemova **7:50** Outdoor Films se Štěpánem Černouškem – Sibiřské gulagy **9:25** Přejeme si ... **9:40** Hledal jsem svobodu **9:55** Missio magazín **11:00** O kom, o čem: O tvorbě Bukovinských Slováků **11:20** V pohorách po horách **11:35** O hloupém Pepánkovi **11:45** Sedmihlásky – A já mám, co já mám **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 **13:25** Listy z osamělého ostrova: List do Filadelfie (6. díl): Hledat otevřené dveře **14:00** V souvislostech (113. díl) **14:25** MUDr. Roman Joch – Vztah pravdy a svobody **15:25** Dana & Přátelé (1. díl): Julie Francisoá **16:00** Můj Bůh a Walter: Stvoření a evoluce **16:15** Putování modrou planetou: Jemen 1431 Hidžry **17:05** Byl jsem ve vězení a přišli jste za mnou **17:35** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **18:00** Salesiánský magazín [P] **18:15** Ars Vaticana (14. díl) **18:25** Sedmihlásky – A já mám, co já mám **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (5. díl): O chlubitvém Kubovi **18:45** Česká Bible v průběhu staletí **19:05** Vatican magazine (833. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **19:35** Přejeme si ... **20:00** Varšava 1943–1944: boj za svobodu **20:55** ARTBITR – Kulturní magazín **21:10** Terra Santa News: 21. 10. 2015 **21:35** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Povolání ke službě **23:00** Vatican magazine (833. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:35** Kulatý stůl – Křesťané v režimech nesvobody **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 27. 10. 2015

6:05 Můj Bůh a Walter: Stvoření a evoluce **6:20** Pod lampou: Pochod za život – a co dá? **8:25** Ars Vaticana (14. díl) **8:35** Muzikanti, hrajte **9:05** Noční univerzita: Kateřina Lachmanová – Povolání ke službě **10:30** Vatican magazine (833. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **11:00** Jezuité o: Exorcismus **11:20** V souvislostech (113. díl) **11:40** Klaunský pohádkový kuffík (5. díl): O chlubitvém Kubovi **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** V pohorách po horách **12:30** Vyvolení: hudebně taneční představení **14:05** Přejeme si ... **14:20** Kulatý stůl – Křesťané v režimech nesvobody **16:00** Podobenství (2. díl): O rozséváči, vysvětlení **16:30** Lily **16:40** Jak potkávat svět s profesorem Přemyslem Rutem **18:05** Noeland (5. díl) **18:25** Sedmihlásky – A já mám, co já mám **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (6. díl): O chytré Jitce **18:40** Desatero pro děti – Sedmé přikázání: Buď poctivý – Nepokradeš **18:50** Děti Ventanas **19:15** Škola křesťanského života a evangelizace **19:30** Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2015 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Přejeme si ... **21:20** Řeckokatolický magazín [P] **21:35** Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2015 **22:00** P. S. **22:10** U VÁS aneb Festivalové kukátko (2. díl) **23:35** Terra Santa News: 21. 10. 2015 **0:00** Na druhý pohled **1:30** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 28. 10. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2015 **6:25** Ars Vaticana (14. díl) **6:35** MUDr. Roman Joch – Vztah pravdy a svobody **7:30** Vatican magazine (833. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **8:00** Cvrlikáni **9:10** Škola křesťanského života a evangelizace **9:20** Pomoc, která se točí **9:50** Generální audience [L] **11:00** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **11:25** Jezuité o: Exorcismus **11:45** Klaunský pohádkový kuffík (6. díl): O chytré Jitce **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Varšava 1943–1944: boj za svobodu **13:50** ARTBITR – Kulturní magazín **14:00** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Žeň

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

objev 2014, 2. díl **14:45** Slib **15:35** Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2015 **16:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (2. díl) **17:20** Můj Bůh a Walter: Zlo **17:40** Řeckokatolický magazín **18:00** Charita ve středu (17. díl) [L] **19:00** Sedmihlásky – A já mám, co já mám **19:05** O kráse **19:15** Terra Santa News: 28. 10. 2015 [P] **19:35** Přejeme si ... [P] **20:00** Adorace [L] **21:00** Má vlast: Zámek Holešov [P] **22:35** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Povolání k vděčnosti a chvále [P] **23:40** Generální audience Svatého otce **0:15** Sedm výprav Josefa Vágnera (2. díl): Ráj anti-lop **1:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 29. 10. 2015

6:05 Momentka z ostrova krásy: Korsika **6:15** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry **7:10** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl): Aksana Arakcheyeva – běloruská výtvarnice **7:25** Podobenství (2. díl): O rozséváči, vysvětlení **7:55** Terra Santa News: 28. 10. 2015 **8:20** Kulatý stůl – Křesťané v režimech nesvobody **10:00** Vyvolení: hudebně taneční představení **11:30** Přejeme si ... **11:45** O kráse **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** P. S. [P] **12:15** Večer norské hudby k 100. výročí úmrtí E. H. Griega **13:40** Generální audience Svatého otce **14:10** Harfa Noemova **14:35** Hledal jsem svobodu **14:50** Noeland (5. díl) **15:10** V pohorách po horách **15:20** Muzikanti, hrajte **15:55** Zpravodajské Noeviny: 27. 10. 2015 **16:15** Charita ve středu (17. díl) **17:20** Dana & Přátelé (2. díl): Keith Moore **17:55** Přejeme si ... **18:10** Duchovní závět Chary Lubichové **18:15** Desatero pro děti – Sedmé přikázání: Buď poctivý – Nepokradeš **18:25** Sedmihlásky – A já mám, co já mám **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (8. díl): O líné Lálince **18:45** Ars Vaticana (15. díl) **19:30** Zpravodajské Noeviny: 29. 10. 2015 [P] **20:00** Hanácká svajba **20:55** Putování po evropských kláštřech: Kartuziánský klášter v Grenoblu, Švýcarsko [P] **21:25** Volání: Etiopie **21:35** Zpravodajské Noeviny: 29. 10. 2015 **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **0:25** P. S. **0:35** Zpravodajské Noeviny: 29. 10. 2015 **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 30. 10. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 29. 10. 2015 **6:25** Kalvária Nitrianské Pravno **7:00** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **7:20** Kde Bůh roní slzy **7:40** Poslové naděje **8:10** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **8:30** Salesiánský magazín **8:50** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Povolání k vděčnosti a chvále **10:00** ARTBITR – Kulturní magazín **10:10** Varšava 1943–1944: boj za svobodu **11:10** Listy z osamělého ostrova: List do Filadelfie (6. díl): Hledat otevřené dveře **11:40** Klaunský pohádkový kuffík (8. díl): O líné Lálince **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Přejeme si ... **13:05** Ars Vaticana (15. díl) **13:15** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl): Aksana Arakcheyeva – běloruská výtvarnice **13:35** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry **14:30** Muzikál Judit **16:00** Zpravodajské Noeviny: 29. 10. 2015 **16:20** COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 **16:55** Buon giorno

s Františkem **18:25** Sedmihlásky – A já mám, co já mám **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (9. díl): O pracovitě Elence **18:40** Můj Bůh a Walter: Zlo **19:00** Putování po evropských kláštřech: Kartuziánský klášter v Grenoblu, Švýcarsko **19:35** Řeckokatolický magazín **20:00** Kulatý stůl (185. díl): Synoda o rodině [L] **21:40** Přejeme si ... **22:00** Cesta k andělům (50. díl): Veronika Sedláčková **22:50** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **23:00** Velké ticho v Poličanech **23:20** V pohorách po horách **23:35** Dům nejen ze skla (13. díl) **0:35** Dana & Přátelé (2. díl): Keith Moore **1:05** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 31. 10. 2015

6:05 Dana & Přátelé (2. díl): Keith Moore **6:35** U VÁS aneb Festivalové kukátko (2. díl) **7:55** Jezuité o: Exorcismus **8:15** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl): Aksana Arakcheyeva – běloruská výtvarnice **8:35** Noeland (5. díl) **8:55** Sedmihlásky – A já mám, co já mám **9:00** Desatero pro děti – Sedmé přikázání: Buď poctivý – Nepokradeš **9:10** Podobenství (2. díl): O rozséváči, vysvětlení **9:45** Zachraňme kostely (5. díl): Poutní kostel Navštívení Panny Marie ve Skocích u Žlutic **10:05** Buon giorno s Františkem **11:10** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **11:20** Můj Bůh a Walter: Zlo **11:40** Salesiánský magazín **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **12:10** P. S. [P] **12:20** Přejeme si ... **12:35** Pod lampou **14:40** Vatican magazine (833. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **15:10** Mariánské korunovace v dějinách **15:40** Zpravodajské Noeviny: 29. 10. 2015 **16:05** Hanácká svajba **17:00** Terra Santa News: 28. 10. 2015 **17:25** Muzikanti, hrajte **18:00** Listy z osamělého ostrova: List do Laodiceje (7. díl): Běž na nákup **18:30** Klaunský pohádkový kuffík (9. díl): O pracovitě Elence **18:40** Sedmihlásky – A já mám, co já mám **18:45** Magazín festivalu outdoorových filmů 2015 [P] **19:10** Hledal jsem svobodu **19:20** Chléb náš vezdejší **19:30** V souvislostech (114. díl) [P] **20:00** Outdoor Films [P] **21:30** Odkaz předků (6. díl): Kněžpole **21:45** V pohorách po horách – Žákova hora a Devět skal [P] **22:00** P. S. **22:10** COP na Mohelnickém dostavníku 2014: Folková pohlednice z Mohelnického dostavníku 2014 **22:45** MUDr. Roman Joch – Vztah pravdy a svobody **23:45** Večer chval **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 1. 11. 2015

6:15 Joint náš vezdejší **6:25** Odkaz předků (1. díl): Lenešice **6:35** Don Bosco, světec, který hrával fotbal **7:00** Hanácká svajba **8:00** Putování modrou planetou: Jemen – 1431 Hidžry **8:50** Ars Vaticana (15. díl) **9:00** Charita ve středu (17. díl) **10:05** Podobenství (2. díl): O rozséváči, vysvětlení **10:35** Magazín festivalu outdoorových filmů 2015 **10:55** Zpravodajský souhrn týdne **11:35** Zachraňme kostely (4. díl): kostel sv. Archanděla Michaela v Jiříkově **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (114. díl) **12:45** Outdoor Films **14:15** Muzikanti, hrajte [P] **14:50** Noční univerzita: P. Vlastimil Kadlec – Povolání k vděčnosti a chvále **16:00** Mše svatá ze slavnosti Všech svatých z římského hřbitova Verano [L] **17:40** BET LECHEM – vnitřní domov (25. díl): Aksana Arakcheyeva – běloruská výtvarnice **17:55** Sedmihlásky – Hromy bijí **18:00** Noeland (6. díl) **18:25** Desatero pro děti – Osmé přikázání: Buď pravdivý – Nelži [P] **18:40** Můj Bůh a Walter: Zlo **19:00** ARTBITR – Kulturní magazín **19:15** Jezuité o: František Xaverský **19:35** Přejeme si ... [P] **20:00** Felix Mendelssohn-Bartholdy: Oratorium op. 70, Eliáš **22:00** V souvislostech (114. díl) **22:20** Buon giorno s Františkem **23:25** Řeckokatolický magazín **23:40** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:50** Ars Vaticana (15. díl) **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:45** II. vatikánský koncil a architektura: Jedovnice v Moravském krasu **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

SVATOMARTINSKÁ POUTNÍ MŠE SVATÁ

R. D. Mgr. Anselm Kříž, O. Praem., slouží mši svatou podle tradičního římského ritu **v sobotu 14. listopadu 2015 v 11.00 hod. v kostele sv. Martina v obci Horní Vidim na Kokořínsku.** Na poutní mši svatou Vás zvou Katolická farní kolatura Štětí nad Labem a Orelská župa Svatováclavská. Ke cti sv. Martina jsou vítány orelské prapory, orelské stejnokroje a lidové kroje.

Informace:

Katolická farní kolatura
Štětí n. Labem – mobil: 731 402 596,
e-mail: anselm.kriz@post.cz

Orel župa Svatováclavská –
e-mail: zupa.svatovaclavska@orel.cz,
pozdvánka: <http://www.orel-zsv.g6.cz/akce.pdf>.

Železniční trať Praha – Mělník – Litoměřice, stanice Liběchov, odtud 10 km Horní Vidim. Autobus z Prahy-Ládví (metro) v 6.00 hod. – Liběchov 7.00 hod., později stejná trasa: odjezd 8.00 hod. – příjezd v 9.00 hod.

Sestry premonstrátky ze Svatého Kopečka u Olomouce Vás srdečně zvou na **duchovní obnovu na téma**

„MILOST OBRÁCENÍ – SVATÝ AUGUSTIN A SVATÝ PAVEL“,

kteřá má přímou souvislost s vyhlášeným Rokem zasvěceného života a jubilejním Rokem obrácení v premonstrátském řádu a přípravou na mimořádné Jubileum milosrdenství. Duchovní obnova se uskuteční **ve dnech 7. – 8. listopadu 2015.** Program začíná v sobotu v 9 hodin mši svatou v bazilice Navštívení Panny Marie a pokračuje v Norbertinu (vede S. Siarda L. Trochtová). Zakončení je v neděli ve 13 hodin. Z důvodu omezené kapacity **je nutné se přihlásit do 2. listopadu 2015** na e-mail info@premonstratky.cz nebo na tel. 733 755 836.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory nabízí: **1. – 4. 12. 2015 duchovní obnovu pro seniory a lidi středního věku s P. Janem Rybářem SJ** – Marianum, Janské Lázně • **11. – 13. 12. 2015 adventní zájezd po stopách koledy Tichá noc** – Oberndorf, Salzburg, nezapomenutelná předvánoční atmosféra na jezeře Wolfgangsee a koupání v termálech.

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661 • e-mail: dcs@bihk.cz • web: www.dcskh.cz nebo www.simeon.cz.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

24. – 31. ŘÍJNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 25. 10.	PO 26. 10.	ÚT 27. 10.	ST 28. 10.	ČT 29. 10.	PÁ 30. 10.	SO 31. 10.									
Antífona	919	1029	934	1045	949	1061	1673	1892	980	1096	996	1113	1666	1883		
Žalm	784	883	783	881	783	881	786	884	784	883	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	920	1029	935	1045	949	1062	1567	1771	981	1096	997	1114	1666	1883		
Antifony	920	1030	935	1046	950	1062	1674	1893	981	1097	998	1115	1014	1132		
Žalmy	921	1030	936	1046	950	1063	813	914	981	1097	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	923	1033	938	1049	953	1066	1674	1894	985	1101	1001	1118	1668	1885		
Antífona k Zach. kantiku	723	815	939	1050	953	1066	1675	1894	985	1101	1002	1119	1669	1886		
Prosby	924	1034	939	1050	953	1066	1675	1894	985	1101	1002	1119	1655	1886		
Závěrečná modlitba	723	816	939	1050	954	1067	1567	1771	986	1102	1002	1120	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	925	1035	940	1051	954	1067	792	890	986	1103	1003	1120	1018	1137		
Antifony	925	1036	940	1051	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	926	1036	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	927	1038	943	1054	957	1070	1676	1895	989	1106	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	723	816	943	1054	957	1071	1567	1771	990	1106	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
Hymnus	915	1024	929	1039	944	1056	959	1072	1677	1897	991	1108	1008	1125	1577	1781
Antifony	916	1025	929	1040	945	1057	960	1073	1678	1897	992	1109	1009	1126	1570	1773
Žalmy	916	1025	930	1040	945	1057	960	1073	1678	1897	992	1109	1009	1126	1570	1773
Kr. čtení a zpěv	918	1027	933	1043	947	1060	962	1076	1680	1900	995	1112	1011	1129	1572	1776
Ant. ke kant. P. M.	722	815	723	816	948	1060	962	1076	1681	1900	995	1112	1011	1129	1572	1776
Prosby	918	1028	933	1044	948	1060	963	1076	1681	1900	995	1112	1011	1129	1572	1776
Záv. modlitba	723	816	723	816	948	1061	963	1077	1567	1771	996	1113	1012	1130	1575	1780
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 25. 10. – 30. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 31,7-9
Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
Odp.: 3 (*Velkou věc s námi udělal Hospodin, naplnila nás radost.*)
2. čt.: Žid 5,1-6
Ev.: Mk 10,46-52

nebo slavnost Výročí posvěcení kostela

1. čt.: 1 Král 8, 22-23.27-30
Ž 84(83),3.4.5+10.11
Odp.: 2 (*Jak milý je tvůj příbytek, Hospodine zástupě!*)
2. čt.: 1 Kor 3,9c-11.16-17
Ev.: Mt 16,13-19
nebo jiná čtení z Lekcionáře V

Pondělí 26. 10. – ferie

1. čt.: Řím 8,12-17
Ž 68(67),2+4.6-7ab.20-21
Odp.: 21a (*Náš Bůh je Bohem spásy.*)
Ev.: Lk 13,10-17

Úterý 27. 10. – ferie

1. čt.: Řím 8,18-25
Ž 126(125),1-2ab.2cd-3.4-5.6
Odp.: 3a (*Velkou věc s námi udělal Hospodin.*)
Ev.: Lk 13,18-21

Středa 28. 10. – svátek sv. Šimona a Judy

1. čt.: Ef 2,19-22
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*)
Ev.: Lk 6,12-19

Čtvrtek 29. 10. – ferie

(v brněnské diecézi: památka bl. Marie Restituty Kafkaové)
1. čt.: Řím 8,31b-39
Ž 109(108),21-22.26-27.30-31
Odp.: 26b (*Zachraň mě, Hospodine, podle svého slítování!*)
Ev.: Lk 13,31-35

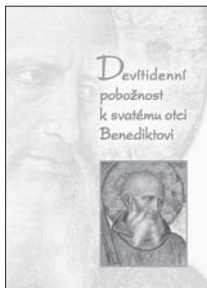
Pátek 30. 10. – ferie

(v královéhradecké diecézi: svátek Výročí posvěcení katedrály)
1. čt.: Řím 9,1-5
Ž 147B(147),12-13.14-15.19-20
Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)
Ev.: Lk 14,1-6

Sobota 31. 10. – nezávazná památka sv. Wolfganga nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Řím 11,1-2a.11-12.25-29
Ž 94(93),12-13a.14-15.17-18
Odp.: 14a (*Nezavrhne Hospodin svůj národ.*)
Ev.: Lk 14,1.7-11

NOVINKA MCM s. r. o.

**DEVÍTIDENNÍ POBOŽNOST
K SVATÉMU OTCI BENEDIKTovi**

Úcta k patronu Evropy, svatému Benediktovi (kolem 480–547), trvá po mnoho staletí až dodnes. Na jeho obrovskou moc vůči ďáblu odkazují mnozí pozdější svatí a světice. Kromě krátkého představení Benediktova života obsahuje tato malá brožurka rovněž podrobný popis a vysvětlení

křížové medailky svatého Benedikta. Podnětem k vytvoření medailky byl Benediktův obyčej používat znamení kříže k zahánění ďábla, který převzal od svatého Jiřího. Druhá část brožurky pak obsahuje nověnu k svatému Benediktovi podle benediktinské předlohy z roku 1937 – byla redakčně upravena s ohledem na současný jazyk modlitebních textů.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A6, 24 stran, 27 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

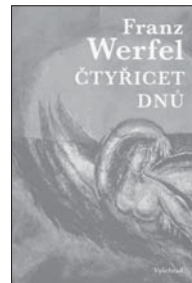
ČTYŘICET DNŮ

Franz Werfel • Z němčiny přeložil a doslovem opatřil Hanuš Karlach • Redakčně zpracovala Blanka Koutská • Odpovědný redaktor Filip Outrata

Přímým podnětem pro napsání románové epopoje *Čtyřicet dnů* byla pro autora v roce 1929 návštěva v damašské továrně na koberce, kde pracovaly zmrzačené a hladem sešlé děti arménských uprchlíků. Byly to oběti úděsné genocidy, jíž se na Arménech dopustila turecká armáda takřka na konci první světové války, údajně pro zajištění týlu. Dodnes čte-

náře uchvacuje mravní síla příběhu, líčícího hrdinství hloučku špatně vyzbrojených arménských sedláků, kteří dokázali čelit za nepředstavitelných strastí mnohonásobné přesile nepřátel. Jejich vůdce Gabriel Bagratjan, jenž dlouhá léta žil ve Francii šťastně ženat s Francouzskou, aniž si uvědomoval svůj původ, se zpočátku při návštěvě svého rodiště domnívá, že se svému národu odcizil a že se ho netýká, co ho čeká, ale v nejtěžší hodině, kdy jeho lidu hrozí záhuba, najde k němu cestu a vyburcuje v něm vůli k odporu, i když jako tragický hrdina obětuje vše, co je mu drahé.

Vyšehrad, spol. s r. o.
Vydání sedmé, tohoto překladu třetí
Váz., přebal, 130x200 mm,
750 stran, 448 Kč

**CTNOSTI • MEDITACE O PODOBÁCH
MRAVNÍHO ŽIVOTA**

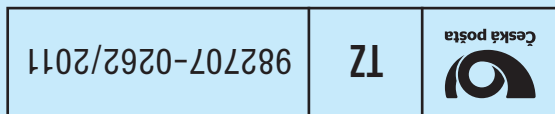
Romano Guardini • Z němčiny přeložila Dagmar Pohunková • Redaktor Vladimír Petkevič

Guardiniho pozdní dílo *Ctnosti* je zralým plodem myšlení a životních zkušeností hlubokého myslitele. Téma je pojato v širší a hloubce, která se nedotýká pouze speciálních otázek teologické disciplíny. Problém je zde předložen jako něco, co hluboce souvisí se životem a lidskou kulturou obecně.

Triáda • Brož., přebal, 145x190 mm,
172 stran, 249 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Mgr. Daniel Dehner, Mag. Theol. Tomáš Kiml. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mraví. Nezanamena to však, že udeřovateli schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRF Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorjé aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.